

чай? Като ли че прѣзъ цѣлия си животъ такъвъ вкусенъ чай не бѣхъ пилъ.

Дружинния командиръ повика ротнитѣ командири, като имъ събщи, че Турцитѣ заели Лисата гора, даде заповѣдъ, да се укрѣпи позицията отъ къмъ тѣзи страна, да се донесжтъ и раздажтъ патрони и сухари още отъ тѣзи вечеръ, сутрѣ рано всѣки опълченецъ да получи парче варено мѣсо, опълченцитѣ още прѣзъ нощъта да си напълнятъ манеркитѣ съ вода, която прѣзъ деня да израсходватъ съ такава смѣтка, щото да се намира вода въ ротитѣ прѣзъ цѣлия день, и фелдшеритѣ да иматъ достатъчно количество прѣввръзоченъ материялъ.

— Най по вече обърнете сериозно внимание на укрѣпяванието позицията, каза дружинния командиръ. Не испущайте изъ прѣдъ видъ, господа, че сутрѣ неприятеля ще ни нападне и отъ къмъ тила.

Когато се върнахъ при ротата, азъ сварихъ опълченцитѣ, че копаяха съ най голѣмо усърдие. Благодарение на това усърдие, окопитѣ се вдълбочаваха и растяха на горѣ. Копаяха се нови окопи, и се въздигаха траверси, гдѣто трѣбваше. Разбира се, че почти всичкитѣ тия окопи по своитѣ: профилъ, форма и примѣнимостъ къмъ мѣстността, бѣха далечъ отъ да отговарятъ на изискванията на фортификационното искусство. Имаше, напримѣръ, такива, които повече приличаха на кладенецъ, отъ колкото на ложементъ.

Азъ видѣхъ, какъ Прапорсчикъ Большевъ се спущаше съ помощъта на фелдфебеля въ единъ такъвъ ложементъ. Фелдфебеля Радушевъ имаше сжщо такъвъ ложементъ, само въ по-малкъ размѣръ.

И тѣзи вечеръ, както и по-прѣди, азъ испратихъ моя Трайко отъ позицията съ заповѣдъ да се яви утрѣ вечеръ. И тоя пжтъ азъ не отстѣпихъ на молбата му да го оставя да се бие „со проклѣтио“ Турчинъ.

— Ваше благородие! Азъ ке оставимъ коньотъ при нѣкой отъ денсчицатѣ. Молимъ те, ваше благородие, ми се молеше храброто македонче—Трайко.

Съ настѣпванието на нощъта, гърмежитѣ се намалиха и, най послѣ, почти съвсѣмъ се прѣкратиха.